Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2015-327 d.d. 10 november 2015
(mr. J.S.W. Holtrop, voorzitter, mr. J.W.M. Lenting en mr. C.E. Polak, leden en mr. F. Faes, secretaris)

Samenvatting

De bank heeft aan Consument en zijn echtgenote een hypothecaire geldlening verstrekt voor de financiering van een woning. Er ontstaat na enkele jaren een betalingsachterstand op de geldlening, waarna de bank de geldlening opzegt. Na veelvuldige correspondentie over een oplossing zet de bank het executietraject in. Consument verzoekt hierop de bank om de woning niet via een gedwongen verkoop, maar onderhands te verkopen. De bank gaat hiermee akkoord, waarna Consument een volmacht tot onderhandse verkoop aan de bank verleent. De woning wordt verkocht. De opbrengst blijkt onvoldoende te zijn om de gehele geldlening af te lossen, waarna de bank Consument aanspreekt voor de restschuld. Consument stelt dat de bank zich strafbaar heeft gemaakt aan oplichting en valsheid in geschrifte. Voorts is er sprake van een wilsgebrek bij de totstandkoming van de volmacht.

Consument,

tegen

de coöperatie Coöperatieve Rabobank Noord Twente U.A., gevestigd te Almelo, hierna te noemen de Bank.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:

- het dossier van de Ombudsman Financiële Dienstverlening;
- het verzoek tot geschilbeslechting van Consument, ontvangen op 2 december 2014;
- het verweerschrift van de Bank;
- de repliek van Consument;
- de dupliek van de Bank.

2. Overwegingen

De Commissie heeft het volgende vastgesteld.

Tussenkomst van de Ombudsman Financiële Dienstverlening heeft niet tot oplossing van het geschil geleid. Beide partijen zullen het advies van de Commissie als bindend aanvaarden. Partijen zijn opgeroepen voor een mondelinge behandeling op 26 juni 2015 en zijn aldaar verschenen.

Ter zitting heeft Consument zich van pleitnotities en aanvullende stukken bediend, welke zijn overgelegd.

3. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten:

3.1. In oktober 2002 hebben Consument en zijn echtgenote (hierna gezamenlijk: Consument) de Bank geïnformeerd dat zij de woning aan de [straat] te [plaats] (hierna: de woning) hadden aangekocht. De Bank heeft hierop op 26 november 2002 een hypotheekofferte aan Consument uitgebracht voor een annuïteitenhypotheek voor een bedrag van € 200.000. Consument heeft deze offerte op 26 november 2002 ondertekend, waarna de Bank de geldlening heeft verstrekt. Als zekerheid voor de terugbetaling van de geldlening heeft de Bank een hypotheekrecht verkregen op de woning.

3.2. Vanaf januari 2004 was er onvoldoende voeding op de betaalrekening van Consument om de maandtermijnen van de geldlening te kunnen afschrijven. De achterstand liep hierdoor maandelijks op met een bedrag van € 1,085,90. Vanaf april 2004 is de Bank gestopt met het incasseren van de maandtermijnen van de betaalrekening en heeft zij Consument verzocht zorg te dragen voor de betaling van de maandtermijnen.

3.3. Consument heeft de Bank bij brief van 11 april 2004 verzocht om een krediet van € 15.000,- op zijn betaalrekening om zo de maandtermijnen te kunnen voldoen. Ook heeft Consument aangegeven de woning in de verkoop te zullen zetten. De Bank heeft Consument bericht niet aan dit verzoek te kunnen voldoen en heeft Consument verzocht om de achterstand aan te zuiveren. Toen Consument niet aan dit verzoek voldeed, heeft de Bank bij aangetekende brief van 20 augustus 2004 de geldlening per 1 december 2004 opgezegd. Consument heeft de Bank verzocht om meer tijd om tot een oplossing te komen. Tussen 2005 en 2008 hebben de Bank en Consument veelvuldig gecorrespondeerd over het afbetalen van de geldlening. De Bank heeft per aangetekende brief van 20 februari 2008 de geldlening per 15 maart 2008 (wederom) opgezegd en Consument verzocht om de geldlening voor 15 maart 2008 volledig te voldoen; indien hieraan niet werd voldaan zou de Bank overgaan tot executieverkoop van de woning.

3.4. Omdat de geldlening niet werd afgelost, heeft de Bank de notaris opdracht gegeven om de executieverkoop van de woning in gang te zetten. De veiling stond gepland voor 3 juni 2008. Consument heeft hierop bij brief van 5 mei 2008 de notaris verzocht om de woning vrijwillig te mogen verkopen. Vervolgens heeft Consument de Bank op 9 mei 2008 een volmacht (getiteld: "Volmacht verkoop onroerende zaak") verleend om de woning onderhands te verkopen voor een minimale verkoopprijs van € 150.000.

3.5. Bij brief van 14 mei 2008 heeft de Bank de notaris verzocht om de ingezette veiling te beëindigen. Op 16 mei 2008 is de woning op verzoek van de Bank getaxeerd. De onderhandse verkoopwaarde vrij van huur en gebruik werd bepaald op € 145.000.

3.6. Bij brief van 1 juni 2008 heeft Consument de volmacht nogmaals bevestigd. Consument heeft bij brief van 12 juni 2008 aan de Bank te kennen gegeven de woning te zullen ontruimen. Op 10 juli 2008 is de woning geleverd aan een derde partij voor een bedrag van € 155.000. Uit de verkoop kwam een bedrag van € 151.384,42 vrij ter aflossing van de geldlening.

Per brief van 29 oktober 2008 heeft de Bank Consument aangegeven dat de restschuld € 88.729,42 bedraagt. De restschuld per 1 juni 2014 bedraagt € 62.868,29.

3.7. Per brief van 27 januari 2014 heeft Consument bij de Bank geklaagd over het verloop van de verkoop van de woning in 2008. De Bank heeft deze klacht bij brief van 6 februari 2014 afgewezen. Consument heeft daarna zijn klacht voorgelegd aan de Ombudsman Financiële Dienstverlening.

4. De vordering en grondslagen

4.1. Consument vordert dat de Bank wordt veroordeeld tot vergoeding van de door hem geleden schade ten bedrage van € 52.131,71. Voorts vordert hij dat de volmacht nietig wordt verklaard.

4.2. Aan de vordering legt Consument – samengevat – het volgende ten grondslag:
- De door hem en zijn echtgenote afgegeven volmacht tot onderhandse verkoop is vernietigbaar op grond van artikel 3:44 Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) omdat er sprake is geweest van misleiding en misbruik van omstandigheden. De volmacht werd gepresenteerd als een notariële volmacht, terwijl het een onderhandse volmacht is.
- De Bank heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting zoals bedoeld in artikel 326 Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr). De Bank heeft met het oogmerk om zichzelf te bevoordelen Consument bewogen tot afgifte van een volmacht voor de onderhandse verkoop. Deze volmacht was bedoeld om snel een koop te sluiten met een onderhandse bieder voor een prijs ver onder de marktwaarde.
- De Bank heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschrifte, zoals bepaald in artikel 227 lid 1 Sr, doordat in de akte van levering ten onrechte wordt verklaard dat de koopovereenkomst tot stand is gekomen door bemiddeling van een makelaar, terwijl de Bank de koper via de notaris heeft verkregen.
- De woning is voor een te laag bedrag verkocht. Dit blijkt uit informatie van het CBS alsmede uit het feit dat de kopers een hypothecaire inschrijving van € 270.000,- op de woning hebben. De Bank heeft de waarde van de woning bewust gemanipuleerd.

4.3. Op de stellingen die de Bank aan haar verweer ten grondslag legt wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

5. Beoordeling

5.1. De Bank stelt allereerst dat Consument op grond van artikel 6:89 BW niet binnen bekwame tijd heeft geklaagd. Consument heeft zich niet eerder dan in 2014 beklaagd over de verkoop van de woning in 2008.

5.2. Het beroep van de Bank op artikel 6:89 BW zal conform de overwegingen in het arrest van de Hoge Raad van 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4600, worden beoordeeld. Bij deze beoordeling is onder andere van belang of de Bank nadeel heeft geleden door het tijdsverloop tussen het moment van ontdekking van de tekortkoming door Consument, althans het moment dat de tekortkoming redelijkerwijs ontdekt had moeten worden, en het

moment waarop Consument de klacht bij de Bank heeft ingediend. De Bank heeft weliswaar gesteld dat zij als gevolg van het tijdsverloop in haar belangen is geschaad, maar deze stelling is niet aannemelijk geworden. Dit brengt mee dat het beroep op artikel 6:89 BW wordt afgewezen.

5.3. De Bank stelt verder dat de vordering van Consument op grond van artikel 3:310 lid 1 BW is verjaard. Consument heeft de Bank pas in januari 2014 aansprakelijk gesteld, terwijl Consument in ieder geval daags na de brief van 29 oktober 2008, waarin de Bank de restschuld heeft omschreven, met de schade bekend moet zijn geworden.

5.4. Consument heeft hier tegenover gesteld dat op grond van artikel 3:310 lid 4 BW geen sprake is van verjaring omdat er gelet op de door de Bank in de procedure ingediende stukken strafbare feiten aan het licht zijn gekomen. Volgens Consument blijkt uit de handgeschreven aantekening op door de Bank overgelegde declaratie van de notaris van 14 mei 2008 in het kader van de voorbereiding van de executoriale veiling dat de volmacht ten behoeve van "[naam]" is afgegeven; [naam] is één van de uiteindelijke kopers geweest. Volgens Consument was [naam] een bieder uit het executietraject die gebaat was bij zowel de volmacht als bij de beëindiging van de executie. Hieruit volgt dat de volmacht onder valse voorwendselen is afgegeven. Daarmee is sprake is van een strafbaar feit zoals bedoeld artikel 326 Sr en artikel 227 Sr. De strafbare feiten kennen een verjaringstermijn van 12 jaar kennen, die nog niet is verstreken.

5.5. Bij de beoordeling van het beroep op verjaring stelt de Commissie voorop dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade ingevolge artikel 3:310 lid 1 BW verjaart door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Met betrekking tot de schade geldt dat het voldoende is dat de benadeelde bekend is geworden met de schade die hij heeft geleden of zal lijden. Het later toegevoegde (en op 1 april 2013 in werking getreden) vierde lid van art. 3:310 BW bepaalt dat de verjaringstermijn in de gevallen van misdrijven niet eindigt zolang het recht tot strafvordering niet door verjaring is vervallen.

5.6. Consument heeft gesteld dat er geen sprake is van de gewone verjaring van 5 jaar maar, gelet op het bepaalde in artikel 3:310 lid 4 BW, een verjaring van 12 jaar. Een beroep op artikel 3:310 lid 4 BW zou succesvol zijn als zou komen vast te staan dat de Bank zich aan de door Consument gestelde strafbare feiten (oplichting en/of valsheid in geschrifte) schuldig heeft gemaakt. Daarvan is echter geen sprake. De Bank heeft deze stellingen van Consument betwist, terwijl er behalve diens stelling geen bewijs voorhanden is. Aan de door hem genoemde feiten kan ook geen bewijs worden ontleend. In de handgeschreven aantekening op de declaratie van 14 mei 2008, staat, anders dan Consument stelt, niet "[naam]" vermeld maar de Bank. Voorts is op geen enkele wijze gebleken waarom [naam] gebaat zou zijn geweest bij de transactie en de Bank daarin een hand heeft gehad.

5.7. Nu door Consument gestelde strafbare feiten onvoldoende zijn komen vast te staan, slaagt het beroep van Consument op artikel 3:310 lid 4 BW niet. Dit betekent dat de vordering van Consument naar de gewone regel van 5 jaar is verjaard. Gelet hierop behoeven de klachtonderdelen geen inhoudelijke bespreking.

5.8. De klacht van Consument is ongegrond en de vordering zal worden afgewezen.

6. Beslissing

De Commissie stelt bij bindend advies vast dat de vordering van Consument wordt afgewezen.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor: www.kifid.nl/consumenten/hoe-wordt-uw-klacht-behandeld

Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2015-327 d.d. 10 november 2015
(mr. J.S.W. Holtrop, voorzitter, mr. J.W.M. Lenting en mr. C.E. Polak, leden en mr. F. Faes, secretaris)

Samenvatting

De bank heeft aan Consument en zijn echtgenote een hypothecaire geldlening verstrekt voor de financiering van een woning. Er ontstaat na enkele jaren een betalingsachterstand op de geldlening, waarna de bank de geldlening opzegt. Na veelvuldige correspondentie over een oplossing zet de bank het executietraject in. Consument verzoekt hierop de bank om de woning niet via een gedwongen verkoop, maar onderhands te verkopen. De bank gaat hiermee akkoord, waarna Consument een volmacht tot onderhandse verkoop aan de bank verleent. De woning wordt verkocht. De opbrengst blijkt onvoldoende te zijn om de gehele geldlening af te lossen, waarna de bank Consument aanspreekt voor de restschuld. Consument stelt dat de bank zich strafbaar heeft gemaakt aan oplichting en valsheid in geschrifte. Voorts is er sprake van een wilsgebrek bij de totstandkoming van de volmacht.

Consument,

tegen

de coöperatie Coöperatieve Rabobank Noord Twente U.A., gevestigd te Almelo, hierna te noemen de Bank.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:

- het dossier van de Ombudsman Financiële Dienstverlening;
- het verzoek tot geschilbeslechting van Consument, ontvangen op 2 december 2014;
- het verweerschrift van de Bank;
- de repliek van Consument;
- de dupliek van de Bank.

2. Overwegingen

De Commissie heeft het volgende vastgesteld.

Tussenkomst van de Ombudsman Financiële Dienstverlening heeft niet tot oplossing van het geschil geleid. Beide partijen zullen het advies van de Commissie als bindend aanvaarden. Partijen zijn opgeroepen voor een mondelinge behandeling op 26 juni 2015 en zijn aldaar verschenen.

Ter zitting heeft Consument zich van pleitnotities en aanvullende stukken bediend, welke zijn overgelegd.

3. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten:

3.1. In oktober 2002 hebben Consument en zijn echtgenote (hierna gezamenlijk: Consument) de Bank geïnformeerd dat zij de woning aan de [straat] te [plaats] (hierna: de woning) hadden aangekocht. De Bank heeft hierop op 26 november 2002 een hypotheekofferte aan Consument uitgebracht voor een annuïteitenhypotheek voor een bedrag van € 200.000. Consument heeft deze offerte op 26 november 2002 ondertekend, waarna de Bank de geldlening heeft verstrekt. Als zekerheid voor de terugbetaling van de geldlening heeft de Bank een hypotheekrecht verkregen op de woning.

3.2. Vanaf januari 2004 was er onvoldoende voeding op de betaalrekening van Consument om de maandtermijnen van de geldlening te kunnen afschrijven. De achterstand liep hierdoor maandelijks op met een bedrag van € 1,085,90. Vanaf april 2004 is de Bank gestopt met het incasseren van de maandtermijnen van de betaalrekening en heeft zij Consument verzocht zorg te dragen voor de betaling van de maandtermijnen.

3.3. Consument heeft de Bank bij brief van 11 april 2004 verzocht om een krediet van € 15.000,- op zijn betaalrekening om zo de maandtermijnen te kunnen voldoen. Ook heeft Consument aangegeven de woning in de verkoop te zullen zetten. De Bank heeft Consument bericht niet aan dit verzoek te kunnen voldoen en heeft Consument verzocht om de achterstand aan te zuiveren. Toen Consument niet aan dit verzoek voldeed, heeft de Bank bij aangetekende brief van 20 augustus 2004 de geldlening per 1 december 2004 opgezegd. Consument heeft de Bank verzocht om meer tijd om tot een oplossing te komen. Tussen 2005 en 2008 hebben de Bank en Consument veelvuldig gecorrespondeerd over het afbetalen van de geldlening. De Bank heeft per aangetekende brief van 20 februari 2008 de geldlening per 15 maart 2008 (wederom) opgezegd en Consument verzocht om de geldlening voor 15 maart 2008 volledig te voldoen; indien hieraan niet werd voldaan zou de Bank overgaan tot executieverkoop van de woning.

3.4. Omdat de geldlening niet werd afgelost, heeft de Bank de notaris opdracht gegeven om de executieverkoop van de woning in gang te zetten. De veiling stond gepland voor 3 juni 2008. Consument heeft hierop bij brief van 5 mei 2008 de notaris verzocht om de woning vrijwillig te mogen verkopen. Vervolgens heeft Consument de Bank op 9 mei 2008 een volmacht (getiteld: "Volmacht verkoop onroerende zaak") verleend om de woning onderhands te verkopen voor een minimale verkoopprijs van € 150.000.

3.5. Bij brief van 14 mei 2008 heeft de Bank de notaris verzocht om de ingezette veiling te beëindigen. Op 16 mei 2008 is de woning op verzoek van de Bank getaxeerd. De onderhandse verkoopwaarde vrij van huur en gebruik werd bepaald op € 145.000.

3.6. Bij brief van 1 juni 2008 heeft Consument de volmacht nogmaals bevestigd. Consument heeft bij brief van 12 juni 2008 aan de Bank te kennen gegeven de woning te zullen ontruimen. Op 10 juli 2008 is de woning geleverd aan een derde partij voor een bedrag van € 155.000. Uit de verkoop kwam een bedrag van € 151.384,42 vrij ter aflossing van de geldlening.

Per brief van 29 oktober 2008 heeft de Bank Consument aangegeven dat de restschuld € 88.729,42 bedraagt. De restschuld per 1 juni 2014 bedraagt € 62.868,29.

3.7. Per brief van 27 januari 2014 heeft Consument bij de Bank geklaagd over het verloop van de verkoop van de woning in 2008. De Bank heeft deze klacht bij brief van 6 februari 2014 afgewezen. Consument heeft daarna zijn klacht voorgelegd aan de Ombudsman Financiële Dienstverlening.

4. De vordering en grondslagen

4.1. Consument vordert dat de Bank wordt veroordeeld tot vergoeding van de door hem geleden schade ten bedrage van € 52.131,71. Voorts vordert hij dat de volmacht nietig wordt verklaard.

4.2. Aan de vordering legt Consument – samengevat – het volgende ten grondslag:
- De door hem en zijn echtgenote afgegeven volmacht tot onderhandse verkoop is vernietigbaar op grond van artikel 3:44 Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) omdat er sprake is geweest van misleiding en misbruik van omstandigheden. De volmacht werd gepresenteerd als een notariële volmacht, terwijl het een onderhandse volmacht is.
- De Bank heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting zoals bedoeld in artikel 326 Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr). De Bank heeft met het oogmerk om zichzelf te bevoordelen Consument bewogen tot afgifte van een volmacht voor de onderhandse verkoop. Deze volmacht was bedoeld om snel een koop te sluiten met een onderhandse bieder voor een prijs ver onder de marktwaarde.
- De Bank heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschrifte, zoals bepaald in artikel 227 lid 1 Sr, doordat in de akte van levering ten onrechte wordt verklaard dat de koopovereenkomst tot stand is gekomen door bemiddeling van een makelaar, terwijl de Bank de koper via de notaris heeft verkregen.
- De woning is voor een te laag bedrag verkocht. Dit blijkt uit informatie van het CBS alsmede uit het feit dat de kopers een hypothecaire inschrijving van € 270.000,- op de woning hebben. De Bank heeft de waarde van de woning bewust gemanipuleerd.

4.3. Op de stellingen die de Bank aan haar verweer ten grondslag legt wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

5. Beoordeling

5.1. De Bank stelt allereerst dat Consument op grond van artikel 6:89 BW niet binnen bekwame tijd heeft geklaagd. Consument heeft zich niet eerder dan in 2014 beklaagd over de verkoop van de woning in 2008.

5.2. Het beroep van de Bank op artikel 6:89 BW zal conform de overwegingen in het arrest van de Hoge Raad van 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4600, worden beoordeeld. Bij deze beoordeling is onder andere van belang of de Bank nadeel heeft geleden door het tijdsverloop tussen het moment van ontdekking van de tekortkoming door Consument, althans het moment dat de tekortkoming redelijkerwijs ontdekt had moeten worden, en het

moment waarop Consument de klacht bij de Bank heeft ingediend. De Bank heeft weliswaar gesteld dat zij als gevolg van het tijdsverloop in haar belangen is geschaad, maar deze stelling is niet aannemelijk geworden. Dit brengt mee dat het beroep op artikel 6:89 BW wordt afgewezen.

5.3. De Bank stelt verder dat de vordering van Consument op grond van artikel 3:310 lid 1 BW is verjaard. Consument heeft de Bank pas in januari 2014 aansprakelijk gesteld, terwijl Consument in ieder geval daags na de brief van 29 oktober 2008, waarin de Bank de restschuld heeft omschreven, met de schade bekend moet zijn geworden.

5.4. Consument heeft hier tegenover gesteld dat op grond van artikel 3:310 lid 4 BW geen sprake is van verjaring omdat er gelet op de door de Bank in de procedure ingediende stukken strafbare feiten aan het licht zijn gekomen. Volgens Consument blijkt uit de handgeschreven aantekening op door de Bank overgelegde declaratie van de notaris van 14 mei 2008 in het kader van de voorbereiding van de executoriale veiling dat de volmacht ten behoeve van "[naam]" is afgegeven; [naam] is één van de uiteindelijke kopers geweest. Volgens Consument was [naam] een bieder uit het executietraject die gebaat was bij zowel de volmacht als bij de beëindiging van de executie. Hieruit volgt dat de volmacht onder valse voorwendselen is afgegeven. Daarmee is sprake is van een strafbaar feit zoals bedoeld artikel 326 Sr en artikel 227 Sr. De strafbare feiten kennen een verjaringstermijn van 12 jaar kennen, die nog niet is verstreken.

5.5. Bij de beoordeling van het beroep op verjaring stelt de Commissie voorop dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade ingevolge artikel 3:310 lid 1 BW verjaart door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Met betrekking tot de schade geldt dat het voldoende is dat de benadeelde bekend is geworden met de schade die hij heeft geleden of zal lijden. Het later toegevoegde (en op 1 april 2013 in werking getreden) vierde lid van art. 3:310 BW bepaalt dat de verjaringstermijn in de gevallen van misdrijven niet eindigt zolang het recht tot strafvordering niet door verjaring is vervallen.

5.6. Consument heeft gesteld dat er geen sprake is van de gewone verjaring van 5 jaar maar, gelet op het bepaalde in artikel 3:310 lid 4 BW, een verjaring van 12 jaar. Een beroep op artikel 3:310 lid 4 BW zou succesvol zijn als zou komen vast te staan dat de Bank zich aan de door Consument gestelde strafbare feiten (oplichting en/of valsheid in geschrifte) schuldig heeft gemaakt. Daarvan is echter geen sprake. De Bank heeft deze stellingen van Consument betwist, terwijl er behalve diens stelling geen bewijs voorhanden is. Aan de door hem genoemde feiten kan ook geen bewijs worden ontleend. In de handgeschreven aantekening op de declaratie van 14 mei 2008, staat, anders dan Consument stelt, niet "[naam]" vermeld maar de Bank. Voorts is op geen enkele wijze gebleken waarom [naam] gebaat zou zijn geweest bij de transactie en de Bank daarin een hand heeft gehad.

5.7. Nu door Consument gestelde strafbare feiten onvoldoende zijn komen vast te staan, slaagt het beroep van Consument op artikel 3:310 lid 4 BW niet. Dit betekent dat de vordering van Consument naar de gewone regel van 5 jaar is verjaard. Gelet hierop behoeven de klachtonderdelen geen inhoudelijke bespreking.

5.8. De klacht van Consument is ongegrond en de vordering zal worden afgewezen.

6. Beslissing

De Commissie stelt bij bindend advies vast dat de vordering van Consument wordt afgewezen.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor: www.kifid.nl/consumenten/hoe-wordt-uw-klacht-behandeld